

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bn.

(Helv)

1920. 22.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.81

Hely

Idő

"1920"

Személy

H

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest főváros házi nyomdája 1919.

— (Az elöntött Óbudán.) A nehezen cammogó szentendrei vonaton indulunk Óbuda felé. A Margithid után, ahol a Dunát nem szorítják kőpartok össze, a víz már ácsap a parton s házak, parti kertek usznak a piszkos árban. A legendás Nyulak szigete alig félméterrel emelkedik ki a hullámokból. A víz pusztítása mindenütt látható, gerendák, kidöntött fák torlódnak össze a parton. A hajógyár körül a Duna tengerré dagad s csak a magas föltések nyulnak be, mint vékony földnyelvek. A Filatori-gátnál az Apát-utca teljesen el van öntve, a földszinti lakásokba behatolt a víz s a lakók itt csak csónakokon közlekedhetnek. Hosszu sorban katonaság vonul fel, a szivattyuk felé, ahol a zsilipeket kell megerősíteni. A legfélelmesebb, szomorúságában is legfestőbb látvány az Aranyhegyi-árok menete. Ez a kis folyócska a budai hegyekből fakad s a hajógyár után ömlik a Dunába. A talajvizek annyira megduzzasztották, hogy most megdagadt fiók-Dunának tűnik fel s kilépve medréről, az egész Szerűskerti utat elöntve hőmpolygeti fekete vizét. Megállunk a hidon. Szekerek dübörögnek el tele sáros anyaggal, targoncások zörögnek el: most fölük fel a házak oldalánál az utcát, hogy száraz lábbal lehessen bemenni a lakásokba. Nagyban dolgoznak az emberek, a lapát, ásó, fejsze a kezükben. Egy őszbajuszu ember egyedül dolgozik, kertjének rácskerítését tapasztja be sárral, mintha attól tartana, hogy a Duna még jobban megárad és az ő portáját is elrabolja.

— Nem lehet kérem semmit sem tudni, — mondja, — sejtettem én már a mult héten is, nagy baj lesz még itt, de kijöttek mindig a városiak s azzal hitgettek, hogy apad már a folyó, nem kell félni. Egész váratlanul jött az áradás, nem volt rá senkise elkészülve, szerencse még, hogy az utolsó órában, pénteken hajnalban észrevevük.

Jobbmódu munkások lakknak ezen a részen, csinos, tiszta házikók vannak mindenfelé, amint halljuk, a legrégebb is tíz év előtt épült. Komoly veszedelemtől nincs mit tartani, a víz csak a földszinti épületekbe hatolt be s a lakók még idejében elvihették ingóságait. A háztetőkön csirkek, tyu-

kek gubbasztanak, annál vigabbak a libák és kacsák, sohase volt ilyen eldorádójuk. A kiöntött lakók serényen igyekeznek megóvni még azt, amit lehet. Folyton lehet látni, amint ágyneművel, konyhaedényekkel megtelt batyukat cipelnek Szentendre felé, ahol az iskolában helyezték el őket. Az egyik atyafi, az utca jobboldaláról ügyes leleményességgel evez át egy konyhaajtón. Rendes közlekedése lehet ez már a két háznak, mert embermagasságban egy kötelet feszítettek ki két udvar kerítése között. Az atyafi jobbkezelével fogja a kötelet és vig nótázással megy látogatába. Nemsokára viszszeret, de már egy köcsögöt hoz magával. A gyerekek mind szomorúak. Elég jól öltözöttek s tréfásan biztatják egymást a fürdésre. Egy cingár legény mosóteknővel manővrozik. Két karóval löki magát tovább a vizen. Valami komoly célja nem lehet, mert az anyja fenyegetve kiabál rá. A végzet el is éri, mert a hirtelen kerekedett szélviharban befordul a vízbe. Csak félméteres az ár s a teknőt maga után huzva egy magaslatra botorkál. Az emberek szívében ott van a fájdalom, sokan lézengenek a hidon megtört, fásult szemmel. Egyik asszony szomorúan mondja, hogy tegnap dőlt össze a házuk. Igaz, hogy mindenüket megmentették, mert a folyammérnökség előzőleg már kilakoltatta őket. De ha csak kunyhó volt is, hol fognak most otthont találni? Az a szelid víztömeg, mely a hegyek között megszorul, s melyet a lenyugvó nap pirosra fest, elvitte az őszi vetést, s tönkretette az összes kerteket.

Esteledik mikor visszamegyünk a vasutállomásra. Egy dereshaju rendőrőrmester várja türelmetlenül a vonatot. Csakhamar megtudjuk, hogy miért. Az ő lakása magasabban fekszik valamivel, mint a többi ház, de a konyha küszöbénél már ott ólalkodik a hideg rém, a mindent elpusztító víz. Felesége beteg, egyik fia csont-tuberkulózisban fekszik már közel egy éve. Most megy be a fővárosba, hogy megtudja a valóságot, árad-e, vagy apad-e a Duna. A méltósággal hőmpolygó hatalmas Duna hajjait lassan feketére festi az este.

Bécsi jelentés szerint a Duna Bécsben észrevehetőleg apadt s a folyammérnöki hivatal Buda-

pesten is megállapította, hogy maga a Duna tényleg enged hevesességéből, azonban a mellékfolyók olyan víztömegeket szállítanak a főmederbe, hogy ma reggelre Budapesten a víz magassága elérte a 648 centimétert. Főleg a Morva és a Vág áradása

duzzasztja meg állandóan a Dunát. Komolyabb aggodalomra már nincs ok Budapesten és Ó-Budán. A szentendrei-sziget forog csak veszedelemben, mert partvédő gáljai csupán hét méter magasak, s a víz már ott is 648 centiméteren áll. Azonban itt is megtették az intézkedéseket pótgátak emelésére.